

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SUNT CU ADEVĂRAT DUMNEZEU PENTRU TINE?

DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALII
(Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor)

SF. CUV. ALIPIE STĂLPNICUL,
NICON ȘI STELIAN PAFLAGONUL

Pericopa evanghelică de astăzi, care amintește episodul cu dregătorul bogat și discuția despre păzirea poruncilor, este o pildă despre deplinătate. Diferența dintre dregătorul bogat, care refuză îndemnul Mântuitorului Hristos: „vinde toate câte ai”, și mărturisirea sfinților Săi ucenici: „noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție” (Matei 19, 27) este dată de adevărata credință în Dumnezeu. Omul își găsește deplinătatea prin credința în Dumnezeu și doar atunci poate fi înțeleasă și bunătatea Lui.

Poruncile cuprinse în Legea Veche au fost date poporului evreu, după cum mărturisesc mulți dintre Sfinții Părinți, ca să păstreze Dumnezeu poporul ales între anumite granițe ale moralității. Poruncile vechi nu puteau mântui pe cineva, nu puteau da viață, dar fereau omul de păcatele cele mai grave. Conținutul vieții însă nu putea fi exprimat prin raportarea la împlinirea sau neîmplinirea poruncilor. De aceea, Mântuitorul Iisus Hristos aduce o poruncă nouă, care este mai importantă decât cele vechi și care vine să umple de conținut viața noastră: porunca dragostei față de aproapele.

În episodul întâlnirii dintre Hristos și dregătorul bogat, povestit astăzi de Sfântul Evanghelist Luca (cap. 18, 18-27), Domnul Iisus îl dezvăluie pe dregător ca om corect, dar cu inima lipită de averea lui. Regulile erau îndeplinite, dar sufletul era încă departe de Împărăția cerurilor. Apelativul „Învățătorule bun” stârnește o reacție din partea Domnului Hristos, tocmai pentru că dregătorul nu era deplin pătruns de această bunătate. Bunătatea nu trebuie s-o definim, s-o observăm de la distanță și s-o recunoaștem în ceilalți, ci trebuie s-o trăim noi înșine ca manifestare a iubirii noastre. Dacă „nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu”, atunci iată cât de mare este chemarea pe care Hristos o face oamenilor: haideți să fim buni, ca să fim asemenea lui Dumnezeu. Bunătatea, așadar, nu este doar o calitate oarecare, ci este mijlocul prin care îl urmăm pe Dumnezeu.

Soluția pe care Hristos o oferă dregătorului care călătorea cu întrebarea „Ce să fac?” va aduce întotdeauna

întristare, pentru că toți suntem lipiți de tot felul de averi materiale, sufletești, intelectuale, uneori chiar propriul nostru trecut sau visul unui viitor înalt poate fi o avere care să ne însingureze. Tristețea nu vine de la Hristos, ci din păcatul iubirii noastre egoiste. Suntem însă chemați să înțelegem care este esența postului: „vinde toate câte ai”, desprindeți sufletul de cele materiale, ca să primiți de la Hristos cele cerești. Aici începe împlinirea umanului, deplinătatea care aruncă întristarea. Pentru că nu cuvintele Domnului Iisus aduc întristarea, ci dragostea noastră pătimășă care a fost deturnată de la scopul ei către lucrurile materiale. „Vinde toate câte ai și le împarte săracilor” este îndemnul către recuperarea adevăratei existențe, care

este în același timp și calea către Împărăția cerurilor. Prin bunătate ne vindecăm de tristețe, ne îndepărtăm de patimi, Îi urmăm lui Hristos și moștenim Împărăția cerurilor sau, cu alte cuvinte, ne împlinim propria noastră umanitate.

Textul apostolului care s-a citit astăzi transpune cuvintele adresate de Domnul dregătorului într-o regulă de viață: „... după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi. **Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii.** Și pacea lui Hristos, întru care ați fost chemați ca să fiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; și fiți mulțumitori. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăție.” (Coloseni 3, 12-16) ❀

Pr. Vlad-Alexandru Mîndru

1 DECEMBRIE – DESĂVÂRȘIREA VISULUI DE VEACURI A POPORULUI ROMÂN

Anul 1918 a reprezentat în istoria poporului nostru anul marilor sale realizări pe tărâm național, încununarea victorioasă a unui lung șir de așteptări și de renunțări, de lupte și de sacrificii pentru un crez, pentru un ideal: desăvârșirea statului național unitar. Înfăptuitorul Marii Uniri din 1918 a fost poporul român, iar Biserica Ortodoxă Română a contribuit la înfăptuirea acestui ideal național.

Biserica Ortodoxă Română a avut o contribuție majoră la promovarea conștiinței identității și a unității spirituale a neamului românesc. Ea a cultivat cu insistență în sufletele credincioșilor români conștiința că au aceeași obârșie, ca neam, aceeași limbă romanică (neolatină) și aceeași credință creștină.

Cultivând conștiința unității de credință și neam, Biserica Ortodoxă Română a contribuit la pregătirea marilor evenimente istorice, având ca scop unitatea națională a românilor, și anume: Unirea Principatelor din 1859, obținerea Independenței de stat a României (1877-1878) și Marea Unire din 1918, decisivă pentru constituirea statului național unitar România.

Intrarea României în prima conflagrație mondială (17 august 1916) a urmărit, de fapt, întregirea neamului românesc și făurirea statului național unitar. În cei doi ani de război, clerul ortodox român din Regatul României a însoțit trupele române pe câmpurile de luptă, o altă parte a rămas alături de credincioșii din teritoriile românești ocupate de trupele germane și bulgare, iar mulți monahi și

monahii din mănăstiri s-au angajat ca voluntari în serviciile sanitare ale Armatei române.

În 9 aprilie 1918, la Chișinău, Sfatul Țării a hotărât cu majoritate de voturi Unirea Basarabiei cu România, iar la 28 noiembrie 1918, în Sala Sinodală a Palatului Mitropolitan din Cernăuți, s-au desfășurat lucrările Congresului General al Bucovinei, care a hotărât „Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”.

Desăvârșirea României mari a fost înfăptuită prin proclamarea Unirii Transilvaniei cu România, în 1 decembrie 1918, la Alba Iulia. Cele două Biserici românești din Transilvania, Ortodoxă și Greco-Catolică, dincolo de anumite suspiciuni și neînțelegeri între ele, au contribuit mult la efortul de emancipare națională.

În dimineața zilei de 1 decembrie 1918, la sfârșitul Sfintei Liturghii, săvârșite în biserica ortodoxă din Alba Iulia, Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a citit rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc. Cuprinsul profund al rugăciunii rostite a creat o emoție foarte puternică în

rândul celor prezenți, încât întreaga biserică a intonat apoi imnul „Deșteaptă-te, române”.

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 a avut urmări pozitive pentru noul stat român întregit și pentru Biserica Ortodoxă Română. La 31 decembrie 1919, în scaunul vacant de Mitropolit primat al României a fost ales Episcopul Caransebeșului, Miron Cristea, care, în anul 1925, a devenit primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, urmând apoi desfășurarea procesului de organizare unitară a Bisericii din întreaga Românie.

La 15 octombrie 1922, în cadrul unei ceremonii desfășurate la Catedrala Reîntregirii Neamului din Alba Iulia, regele Ferdinand I și regina Maria au fost încoronați ca suverani ai României Mari, act ce simboliza unirea tuturor românilor „de la Nistru până la Tisa” sub același sceptor. ❀

O viață dăruită Bisericii și Neamului - Sfântul Ierarh Andrei Șaguna

Viața Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei, a fost pilduitoare nu doar prin realizările sale pastorale, misionare, culturale și politice în comunitatea românilor ardeleni din secolul al 19-lea. Mărturiile contem-poraniilor ni-l înfățișează ca un trăitor al cuvântului evanghelic, un rugător și un sacerdot asemenea sfinților care și-au închinat

viața lui Hristos.

Anastase Șaguna s-a născut la data de 20 decembrie 1808 în Ungaria, la Mișkolț, într-o familie de aromâni.

La școală s-a dovedit a fi sânguincios la învățătură, s-a remarcat prin cunoașterea limbilor străine, fiind un strălucit absolvent al Facultății de Filosofie și Drept de la Budapesta, urmând apoi Teologia la Vârșet. Deși părea că va fi un tânăr cu o carieră strălucită în avocatură, administrație ori în zona economică, el a surprins pe toată lumea alegând să-L slujească pe Dumnezeu și Biserica. „De o sută de ori dacă m-aș fi născut, de o sută de ori aș fi devenit preot”, avea să justifice mereu această alegere.

La vârsta de 25 de ani, se îndreaptă spre Măn. Hopovo din Serbia, unde este călugărit cu numele de Andrei. La 18 aprilie 1848 este numit episcop la Sibiu. Iar în 1864, având acordul autorităților imperiale, Andrei Șaguna este numit Mitropolit al Transilvaniei. Este un moment de cotitură, căci acum începe adevărata operă a renașterii românilor.

Pentru o temeinică organizare a vieții bisericești, Andrei Șaguna a întocmit un „Statut de organizare a Bisericii Ortodoxe din Transilvania”, bazat pe autonomia față de stat și pe implicarea credincioșilor laici în viața bisericească.

Opera sa este cea a unui ziditor de țară și de neam: în jur de 800 de școli primare confesionale au fost înființate sub păstoria sa, un institut teologic pedagogic la Sibiu, un gimnaziu la Brașov, un altul la Brad. Este tipărită o nouă Biblie, 25 de manuale școlare, alte 200 de titluri de carte religioasă ori de istorie au apărut la tipografia înființată de Mitropolitul Șaguna. O întreagă și rodnică legătură a avut-o Mitropolitul Șaguna și cu liderii politici din România veche, lideri care au sprijinit cu bani opera sa culturală.

Prin munca sa neobosită, mitropolitul a contribuit la ridicarea culturală și materială a românilor ortodocși din Transilvania. S-a stins din viață timpuriu, la vârsta de 64 de ani, la 28 iunie 1873.

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în octombrie 2011. ❀

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI, OCROTITORUL ROMÂNIEI

Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi Chemat, este numit Ocrotitorul României deoarece a propovăduit Evanghelia lui Hristos pe teritoriul țării noastre. Este serbat de trei ori în calendarul ortodox: pe 30 iunie împreună cu cei 12 apostoli, pe 26 septembrie (mutarea din 1964 a cinstului cap al Sfântului Apostol Andrei în Patras) și pe 30 noiembrie (ziua martiriului său).

Sfântul Apostol Andrei era din Betsaida, Galileea, localitate situată pe țărmul lacului Ghenizaret, în nordul Țării Sfinte. Era fiu al lui Iona și frate al lui Simon-Petru. Potrivit Evangheliei după Marcu cei doi frați aveau o casă în Capernaum (Marcu 1, 29) și erau pescari, împreună cu tatăl lor. Deși Sfântul Apostol Andrei era evreu, numele său este de origine greacă și înseamnă curajos, bărbătesc.

Sfântul Andrei a fost mai întâi ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul și Înainte-mergătorul Domnului.

Chemarea sa la apostolie s-a întâmplat mai târziu și este relatată de Sfântul Evanghelist Matei: „Pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El”. (Matei 4, 18-19)

Conform aceleiași evanghelii, Sfântul Apostol Andrei l-ar fi dus pe fratele său Petru la Iisus, spunându-i că l-a găsit pe Mesia. De aici provine caracterizarea lui Andrei ca „cel Întâi chemat”.

În relatările evangheliștilor (Matei 10,2, Marcu 3,18, Luca 6,14, Faptele Apostolilor 1,13) Andrei este menționat mereu între primii patru: la înmulțirea pâinilor, dincolo de Marea Galileii, când el a înștiințat pe Mântuitorul că acolo, în mulțime, era un băiat care avea cinci pâini de orz și doi pești (Ioan 6, 8-9), iar a doua oară, după învierea lui Lazăr când, împreună cu Filip, au înștiințat pe Domnul că niște elini (greci), veniți în Ierusalim cu prilejul sărbătoririi Paștelui iudaic, voiau să-L vadă (Ioan 12, 20-22).

Alături de ceilalți ucenici, a fost trimis și Andrei de către Mântuitorul la propovăduire (Matei 10 și urm). L-a însoțit pe Mântuitorul pe drumurile Țării Sfinte, a fost martor la minunile pe care le-a săvârșit, a ascultat cuvintele Sale de învățătură și parabolele pe care le-a rostit în fața mulțimilor, a suferit alături de ceilalți apostoli, atunci când Domnul a fost prins, judecat, chinuit și apoi răstignit pe cruce; s-a bucurat alături de ei când a aflat de minunea învierii din morți și L-a văzut pe Domnul înviat în prima zi, și după opt zile, la arătarea din Galileea, când au

primit porunca predicării Evangheliei la toate neamurile (Matei 28, 19).

După învierea lui Iisus și Pogorârea Duhului Sfânt (la Rusalii), apostolii au mai rămas câțiva ani la Ierusalim, începând formarea Bisericii. La Sinodul Apostolic care a avut loc în jurul anilor 49-50 la Ierusalim, apostolii s-au întâlnit și au tras la sorți pentru a decide unde va merge fiecare. Sfântului Apostol Andrei i-a revenit zona Scitiei, mai exact Dobrogea de astăzi. Mai întâi, Sfântul Andrei l-a însoțit pe fratele său (Apostolul Petru) prin Asia Mică, apoi a trecut în peninsula Balcanică prin teritoriul Turciei de azi, ajungând în Scitia, unde s-a oprit un timp. Apoi a continuat misiunea de propovăduire a evangheliei, ajungând până în sudul Rusiei din prezent.

Martiriul Sfântului Apostol Andrei

Ducându-se la Patras, Sfântul Apostol a convertit la creștinism pe soția proconsulului roman, Maximila, pe care a vindecat-o de o boală incurabilă. El a răspândit Evanghelia și printre ceilalți locuitori și în scurt timp s-a constituit o comunitate a ucenicilor lui Hristos. În perioada absenței din oraș a proconsulului Egeatus, Sfântul Apostol Andrei l-a botezat și pe fratele acestuia, Stratocles, însă la întoarcere Egeatus s-a mâniat foarte, văzând cum credința creștină a pătruns în propria-i casă. A poruncit ca Andrei să fie închis, dar Sfântul Apostol, în închisoare fiind, și-a continuat propovăduirea și a hirotonit episcop pe Stratocles.

După câteva zile, sentința s-a pronunțat fără judecată, iar Sfântul Andrei a fost răstignit cu capul în jos, pe o cruce în formă de X. A primit cu bucurie moartea martirică, oprind pe prietenii săi care voiau să-l elibereze și binecuvântând pe credincioși. Proconsulul roman din Patras a murit la puțină vreme după aceea de o moarte năprasnică, drept pedeapsă pentru nedreptatea săvârșită.

Noul episcop, Stratocles, după ce și-a împărțit averea săracilor, a construit episcopia sa pe locul martiriului sfântului Apostol.

Apostolul Andrei - sfântul protector al românilor

Propovăduirea credinței în Hristos pe o parte a teritoriului românesc de către Sfântul Apostol Andrei dovedește vechimea creștinismului la români. Alături

de Sfântul Apostol Andrei ar fi predicat în Dobrogea și Sfântul Apostol Filip, pentru care Sfântul Andrei nutrea o prietenie aparte (Ioan 12, 20). Acest lucru apare într-o lucrare din secolul al V-lea, denumită Istoria nevoițelor apostolice în zece cărți.

Prin strădania Sfinților Apostoli Andrei și Filip, în Dobrogea sunt întemeiate primele comunități creștine străromâne, unde sunt hirotoniți clerici și sunt ridicate biserici. Dovada acestei organizări bisericești o constituie prezența episcopilor din Tomis la sinoadele ecumenice, începând cu Sinodul de la Niceea (325).

Prezența colindelor, legendelor, obiceiurilor din Dobrogea închinată Sfântului Andrei, întăresc credința că acesta a vestit Evanghelia lui Hristos în țara noastră. De asemenea, primul centru episcopal cunoscut pe teritoriul țării noastre a fost la Tomis.

Praznicul Sfântul Apostol Andrei, sărbătoare națională

În anul 1995, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înscrierea cu cruce roșie în calendar a zilei de 30 noiembrie pentru prăznuirea Sfântului Apostol Andrei și l-a desemnat Ocrotitorul României.

În anul 2001 Sfântul Sinod a hotărât ca pomenirea Sfântului Apostol Andrei să fie declarată sărbătoare bisericească națională și să se întreprindă demersuri pe lângă autoritățile de stat ca aceasta să devină și o sărbătoare națională a țării noastre. În anul 2011 Parlamentul a luat în dezbatere propunerea Sfântului Sinod după ce capul Sfântului Andrei a fost adus și la București. De aici a mers la Sibiu și în prezența Capului Sfântului Andrei la Sibiu, în octombrie 2011, a fost proclamat sfânt Andrei Șaguna, care este prăznuit împreună cu Sfântul Andrei. În anul următor, prin legea 147 din 23 iulie 2012 Parlamentul României, la insistențele Bisericii, a declarat ziua de 30 noiembrie ca zi de sărbătoare legală în care nu se lucrează.

Sfântul Apostol Andrei este reprezentat ca un „bătrân, cu părul cârlionțat, cu barba despărțită în două părți, ținând în mână

crucea și o hârtie înfășurată”. Pentru icoana prăznirii din ziua de 30 noiembrie, Dionisie de Furna spune că trebuie

reprezentat cu crucea pe care a fost răstignit sub braț (aceasta este reprezentarea curentă în iconografia românească).✝

Drumul spre sfințenie PĂRINTELE ARSENIE BOCA

Tu nu ești creat pentru pământ, ci pentru cer. După ostenele și grijile vieții, ridică-te sus cu mintea și cu inima, revarsă-ți înaintea lui Dumnezeu sufletul în rugăciuni și mulțumiri. Roagă-te! Aceasta este datoria ta, slava ta, fericirea ta. De la muncă, treci la rugăciune, de la rugăciune la muncă! Roagă-te și muncește! Începe și sfârșește-ți ziua cu Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca

Părintele Arsenie Boca – ieromonah, teolog și artist plastic ortodox român – a fost stareț la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus și, apoi, la Mănăstirea Prislop. Datorită personalității sale, mii de credincioși veneau să-l asculte.

S-a născut la 29 septembrie 1910 în localitatea Vața de Sus (județul Hunedoara), într-o familie de țărani simpli, credincioși, Iosif și Cristina. Primește numele Zian.

În anul 1929 termină Liceul Național Ortodox „Avram Iancu” din Brad ca șef de promoție. Se înscrie la Academia Teologică din Sibiu, pe care o finalizează în 1933 și este trimis la București de către Mitropolitul Nicolae Bălan pentru a urma Institutul de Belle-Arte. Participă și la cursurile de anatomie ale profesorului Francisc Rainer și la prelegerile de mistică ale lui Nichifor Crainic. Îl ajută pe Părintele Dumitru Stăniloae la traducerea Filocaliei, realizând grafica primelor patru volume, care au apărut la Sibiu.

Trimis de chiriarhul său, Nicolae Bălan, călătorește la Muntele Athos pentru a aduce manuscrisele românești și grecești ale Filocaliei. Aici are parte de o experiență duhovnicească formatoare în ceea ce privește viața de călugăr, pentru care optase încă din anii studenției de la Sibiu.

În anul 1935 este hirotosit citeț și ipodiacon. Pe 11 septembrie 1936 este hirotont diacon celibatar de către mitropolitul Nicolae Bălan. În anul 1939 petrece trei luni la Schitul Românesc Prodromu de la Muntele Athos, apoi este închinoviat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, din județul Brașov.

La 3 mai 1940 este tuns în monahism, iar la 10 aprilie 1942 este hirotont preot și numit stareț al mănăstirii pe care o renovează.

În anul 1944 pleacă la Chișinău să învețe pictura bisericească și poleitul icoanelor. Revine în țară în primăvara anului 1945.

După ocuparea țării de către armata sovietică, Părintele Arsenie este arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945 și eliberat pe 30 iulie 1945, fiind găsit nevinovat.

La data de 14 mai 1948 este arestat din

nou, pentru vina de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anticomuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănueli, cât și din cauza notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.

Mitropolitul Nicolae Bălan îl transferă la Mănăstirea Prislop, în noiembrie 1948. Este pus stareț, iar după ce locașul de cult devine mănăstire de maici, va fi duhovnicul mănăstirii, cu întreruperi în perioadele de arestare și anchetare.

Pe 15 ianuarie 1950, este arestat pentru a treia oară, urmând să execute detenție „administrativă” la Canal, până pe 23 martie 1951. Eliberarea s-a datorat patriarhului Justinian Marina, care i-a semnalat ministrului Teohari Georgescu pericolul revoltării făgărașenilor.

De Rusalii, în 1953, este anchetat din nou, apoi este arestat la Timișoara, Jilava și Oradea pentru 6 luni, din 5 octombrie 1955, până în aprilie 1956.

În anul 1959 i se înscenează nereguli financiare, pentru a fi scos abuziv din monahism și pentru a i se interzice să slujească la altar (post-mortem, în 1998, se revine asupra acestei decizii). Se desființează Mănăstirea Prislop, maicile sunt alungate. Clădirea este transformată într-un cămin de bătrâni până în 1976, când se redeschide mănăstirea.

A urmat pribegia la București, unde a fost tot timpul ținut în marginalitate. Angajat ca pictor la Atelierele Patriarhiei de la Schitul Maicilor, participă la slujbe doar ca și cântăreț. Se pensionează în 1968, rămânând sub supravegherea Securității. Începe pictura bisericii de la Drăgănescu,

la care va osteni timp de 15 ani.

După anul 1984 se retrage la Sinaia, iar pe data de 28 noiembrie 1989 trece la Domnul, fiind în vârstă de 79 de ani.

Este înmormântat, după dorința sa, la Mănăstirea Prislop, la 4 decembrie 1989.

Astăzi, mormântul părintelui Arsenie de la Mănăstirea Prislop constituie unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj din țară.

Sinodul Mitropoliei Ardealului a propus canonizarea părintelui Arsenie Boca și a înaintat Sfântului Sinod documentația specifică. La ședința din toamna anului 2019, în cadrul Sinodului, s-a luat act de acest demers și „a fost aprobată transmiterea acestei propuneri Subcomisiei sinodale pentru canonizarea sfinților români. Această comisie va invita specialiști din diferite domenii de competență să redacteze referate privind canonizarea părintelui Arsenie Boca din perspectiva expertizei lor teologice, de pictură bisericească și de disciplină monahală. De asemenea, vor fi evaluate și referate ale cercetătorilor istorici permanenți desemnați de mitropolii să cerceteze documentele CNSAS pentru a prezenta activitatea părintelui Arsenie Boca în perioada 1945-1989.” ✝

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 NOIEMBRIE - 3 DECEMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 29.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu; Vecernie cu Litie
Joi 30.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Sf. Ap. Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 1.12	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Ziua Națională a României – Sfânta Liturghie, Tedeum, Parastas pentru eroii neamului Vecernie, Acatist
Sâmbătă 2.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 3.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie